

ny ha tudtam
barátnőmhöz,
yesen ismerte-
most már nem
m ki a nyári
ejtéd Bpestet,
sa. Julius 15.
aptam meg, s
t, hogy a rég
jtésed helyes.
a m. k. pósta
é tartozik. —
ugyan beruk-
apád is föl-
at jól sejtéd,
ra van. Kiván-
nak, a víz-és
sebének eny-

ük javára:
t jövedelmét
ét darab elő-
a kívül még
er testvérek.)
ezimü napi-

egyes ada-
gó bácsi.

őihez.

közeledvén,
amaz elő-
al lejár, szí-
előbb meg-
ildése fenn-

ra :
rt 40 kr.
rt 80 kr.
rt 60 kr.

elküldésére
ok haszná-
hoz : Buda-
maeum-épü-

ivatala.

maeum épület.
esten.

NEHEZTELÉS. (Lásd a 205. lapon.)

BÉLA FUTÁSA.

— Kicsi történet. —

Elbeszéli *Ida néni.*

(Vége.)

ÁRADTAK is voltak, éhesek is. Elővették tehát az elemózsiát. Bizony összetörődött ott a táskában meg a zsebben az a gyümölcs. A finnyás Béla urfi válogatni kezdett.

— Ez nem kell, ez a körte rohadt, ez a szilva férges; ez sem kell, ez sem!

Pedig nem volt az sem férges, sem rohadt, csak megpuhult nagyon. Bélának volt még annyi esze, hogy ne dobja el, hanem a Janika táskájába tegye.

Pihenés után megint gyalogoltak egy sort. A nap melegen sütött, ami még fárasztóbbá tette az utat. Most már nem szaladtak, hanem csak lépegettek és így persze, hogy lassan haladtak is.

— Béla, kérdé Janika, mondd csak, azok a hegyek ott előttünk talán szintén mozognak? Hiszen sohasem jutunk közelebbre! Mikor kijöttünk a városból, egészen közel látszottak és most olyan távol vannak, talán még messzebb, mint azelőtt.

— Mi jut eszedbe! szólt Béla kedvetlenül, mert neki is úgy tetszett, mintha Janinak igaza volna. Nem tudod azt, hogy a hegyek nem mozdulhatnak? Egy óra múlva otthon leszünk.

A két vándort az éhség arra intette hogy dél van, ebédelni kellene. Elővették újra az elemózsiát és Béla újra kezdte nézegetni a gyümölcsöt, melyet az elébb félre rakott. Most már másképp beszélt,

— Ez nem férges! Ez nem rohadt! Ez sem ez sem! Es így válogatva elfo-

gyasztották a gyümölcsöt az utolsó darabig. A táskában még egy kifli volt, Janika tiz órai csemegéje, azt atyafiságosan megfelezték és megették, de biz azt sem merték volna mondani, hogy jóllaktak.

— Kár volt otthagyni az almásrétest! sopánkodott Janika. Beföttet is kapunk volna. . .

— Ne busulj, vigasztalta Béla, mihelyt haza érünk, süttetek neked három rőfös rétest, azután kapsz egy egész tál beföttet.

— Bár csak most egy jó darab kenyerem volna, azzal is beérném, sóhajtott a kis fiu. Olyan éhes vagyok!

— Egy kis böjtölés nem árt. Inkább nem eszem, mint hogy az iskolában üljek. Nézd csak, milyen szép itt minden a szabadban!

— De én otthon szeretnék lenni mamánál — mondá Janika majdnem pityeregve.

— No hát menj haza, ha olyan nagyon busulsz. Pedig most már nem sokára nálunk leszünk. Kocsit látok erre jönni, talán felülhetünk, és ez elvisz a faluig. Nini, hisz ez a mi kocsink! Ezek a mi lovaink Ráró és Villám. Hej! Péter, Péter, álljon meg! Hát nem ismer?

A kocsit megállt, és az öreg Péter kocsis majd kővé meredt ijedtében, mikor ott az országuton egy kis tacsó társaságában meglátta az urfit.

— Béla urfi! Hogy került ide? kérdezé nagy csodálkozással.

— A magam lábán jöttem — felelt Béla kurtán.

— Hát az iskola hol maradt? kérde az öreg, kinek nem tetszett a dolog.

— Láthatja, hogy nem jött velem, alkalmasint a maga helyén áll most is, mint tegnap, felelt ismét Béla.

— Tessék felülni! Vagy talán tovább tetszik sétálni az uraságoknak? mondá a kocsis tréfásan.

Persze, hogy felültek.

— Haza megyünk Váraljára, ifiuram? kérdé a kocsis.

— Haza bizony, csak hajtson ám! Ugy menjünk, mint a szél! parancsolta Béla.

A kocsis egyelőre jónak látta lassan kocogni.

Visszafordult Bélához és mondá:

— Várják otthon az ifiurat? Egy vendéget vittem be a városba, de a nagyságos ur nem mondta, hogy az ifiurat vigyem haza. Talán elfelejtette.

— Nem a! válaszolt Béla. Nem is tudják, hogy jövök, csak tegnap este szántam rá magamat.

Péter egyet köhintett.

— Hát, kezdé, mit szól majd a nagyságos ur, ha ily váratlanul megjön az urfi? Nem fog-e haragudni?

— Oh dehogy, felelt Béla nyugodtan. Apácska megbocsát, ha nyakába borulok és megigérem, hogy ezentul otthon jól fogok tanulni.

— Mit szól majd a nagyságos asszony? kérdé tovább Péter.

— Mamácska nem szokott rám megharagudni.

— Hát az öreg nagyságos asszony? aggódott Péter, az tán nyomban visszakerget bennünket.

Béla nevetett.

— Maga csak tréfál, Péter! Hiszen jól tudja, hogy a nagymama még örülni fog, hogy haza jöttem. Meglátja, még borraivalót is kap tőle, a mért haza hozott.

— Az meglehet, mondá Péter, és azt hiszem, hogy más is ad borraivalót, ha az urfit haza viszem — a Darvasiné nagysága. Az legjobban örül majd az urfi jöttének, mert ő megjövendölte azt, mikor a városba vittük, hogy az ifiur haza szökik nemsokára.

Erre Béla nem tudott mit felelni. Darvasiné, vagy mint ő nevezte, Veron néni, rokonuk volt, ki ugyan-abbban a faluban szomszédságukban is lakott. Ezzel a Veron nénival Béla örökös háboruban élt. A néni mindig boszantotta őt prédikációival, ő meg a nénit csinjeivel.

— Bizony örülni fog ő nagysága, hogy beteljesedett a mondása, folytatá Péter. Csak azt szeretném tudni, ki mondta meg neki előre, hogy úgy lesz. Tán az ifiur szeméből olvasta ki, vagy a kezéből, mint a javasasszonyok szokták. Csak most lesz még nagyra a bölcsességével! Egyre azt fogja hajtogatni: »Lám, megmondtam előre; tudtam én, hogy haza szökik az elkényeztetett ifiur; nekem mindig igazam van.«

— Nem lesz igaza Veron néninek, azért se! pattant fel Béla. Forduljon vissza Péter, a városba megyünk. Azért is úgy fogok tanulni és olyan bizonyítványt viszek haza, hogy a néni megpukkad mérgében.

— No az már más; — szólt az öreg Péter. Csakugyan szép volna, ha az ifiur kifogna rajta.

Az öreg kocsis ravaszul mosolygott, de azt Béla nem vette észre. Jól tudta Péter, hogy az urfi csak Veron nénitől fél, azért említette.

Semmi rábeszélésre sem hajlott volna Béla, de Veron néni ellen dacból képes volt mindent eltűrni.

Péter megfordította a kocsi rúdját és gyorsan a városba hajtott. Ott bizony Mari néniéknél nagy volt a zavar és ijedtség, mikor a két diák nem jött haza idejére. Mari néni persze aggódott, kivált mikor az iskolában azt mondták, hogy az nap nem is voltak ott. A jó néni mindenütt keresteté őket és midőn nem találták a két gyereket, sürgönyözni akart a Béla atyjának. Képzeltetni örömét, mikor a kocsi megállt a ház előtt s Péter a két szökevényt a házba vezette.

— Kérem, Mari néni, mondá Béla, ne büntesse Janikát, mert én vagyok a hibás. Miattam késett el az iskolából és én csaltam magammal. Elszenvedem ő érte is a büntetést.

Mari néni szigorú volt ugyan, de most az őszinte megbánást látva, megbocsátott Bélának azzal a föltétellel, hogy ezentul jól fogja viselni magát, amit Béla meg is ígért.

Mondanom sem kell, hogy Péter jó borra valót is kapott a nénitől. A fiuknak vacsorát hoztak azonnal, de bizony Janika az első falattal a szájában elaludt; Béla is annyira álmos volt, hogy alig tudott a lábán megállani.

Másnap Bélával Mari néni elment az igazgatóhoz, hogy kegyelmet eszközöljön ki számára. Az igazgató előtt Béla nyiltan elmondta, miért akart haza menni

és mi okból jött vissza félutról. Megvallotta, hogy csak azért tette, mert nem akarta, hogy ellensége, az a gonosz Veron néni diadalmaskodjék.

Az igazgató komolyan felelé:

— Büntetésed enyhe lesz, mert őszintén megvallottál mindent és javulást ígérsz. Iparkodjál, hogy ezentul jóvá tedd hibádat azzal, hogy kitünő bizonyítvánnyal menj haza. Jegyezd meg magadnak, fiam, hogy máskor is, ha valami helytelen cselekedetet akarsz elkövetni, gondolj arra, mit mond hozzá az *ellenséged*. Ha az ember maga elé képzei ellenségének kárörvendő arcát, bizonyára nem teszi a rosztat, mert nem akarjuk, hogy az, ki bennünket gyűlöl, örüljön bukásunknak. De azt is jegyezd meg magadnak, hogy nem mindig ellenségünk az, a kit annak tartunk. Amint beszédedből értem, Veron néni volt az egyedüli otthon, ki el nem kényeztetett, ki jóra akart tanítani, és mert szigorú volt irántad, azért ellenségednek tartod. Majd meglátod még, mennyire csalatkoztál a jó néniiben és bizonyos vagyok benne, hogy egyszer valamikor még nagyon fogod szeretni őt.

El is találta az igazgató. Béla szorgalmasan tanult ezután és mikor kitünő bizonyítvánnyal tért haza és azt hitte, hogy Veron néni boszankodni fog, azt tapasztalta, hogy nagyon csalódott. Az »ellenség«-nek hitt néni szép ajándékkal lepte meg és most mindenkép örömet igyekezett neki szerezni. Béla olyan büszke volt a néni elismerésére, hogy az igazat megvallva, még jobban örült annak, mint szülei dicséretének és ajándékainak.

UNALMAS MUNKA. (Lásd a 206. lapon.)

A KIRÁNDULÁS TITKA.

— Beszélyke. —

FŐVÁROS egyik csöndes, félre-
eső utcájában, szerény, de
tisztá ház földszinti ablakánál
ült egy szelid öreges nő, mellette pedig
egy élénk, komoly képű fiu. Meleg nyár
volt, nyitva tartották az ablakot s míg a
nő szorgalmasan varrogatott, a fiu még
szorgalmasabban olvasott. Ugy elmerült
a könyvébe, hogy félóráig sem pillan-
tott fel.

Egyszerre azonban össze rezzent és
mintha menekülni akart volna. Az utcá-
ról nagy zaj hallatszott, vig nevetés, össze-
vissza kiabálás. Akár látni sem kellett,
ki lehetett találni, hogy boldog diákok jön-
nek erre felé. És ott az ablakban Jani,
a szorgalmasan olvasgató diák, épen
ezek előtt szeretett volna menekülni. Csak
hogy már késő volt.

A kis csapat, mely az utcán épen
az ablak alá ért, megpillantotta Janit és
megállapodott. A legnagyobbik köztök,
egy vidám kellemes képű fiu, beszólt az
ablakon:

— Jani, aztán el ne maradj valami-
kép! Délután pontban két óraker in-
dulunk.

— Ugyan hagyjatok már, felelé Jani
türelmetlenül. Hiszen már mondtam,
hogy...

— Mondtad, tudjuk, de hiába mond-
tad, velünk kell jönnöd.

És a fiu oda fordult Jani anyjához:

— Ugy-e néni, elereszti Janit?

Jani szinte elvörösödött a nagy

izgatottságtól s anyja meglepetve látta és
hallgatta mindezt, aztán kérdé:

— Miről van szó, fiam? Hová eresz-
szem Janit?

— Oh, nem valami nagy dolog az
egész, szólt hirtelen Jani. Majd el-
mondom.

A fiu ott kint nevetve mondá:

— Persze hogy nem valami nagy
dolog, azért nem is fogadunk el semmi
kifogást. Az volna csak szép dolog, ha te
nem jönnél velünk. No, csak mondd el a
mamádnak s meglásd, még ő fog küldeni.
Aztán pontos légy!

A fiuk odább mentek s Jani alig
titkolható boszúsággal nézett utánok.
Anyja pedig nyájasan bérdé:

— Hová hívnak pajtásaid, kedves
fiam?

Épen ez volt a kérdés, melytől Jani
félt. Egy pillanatig habozott, mintha nem
tudna felelni vagy nem mondhatná meg
az igazat. Aztán hirtelen elszántan
mondá:

— Csekélység az egész, anyácskám.
A fiuk összebeszéltek, hogy a mai szün-
napon délután egy kis kirándulásra men-
nek. Azt akarják, hogy én is velök menjek,
de nem igen van kedvem.

— Ugyan mért ne mennél velök?
Nagyon jó lesz és jól teszik, hogy hívnak.
Ugyis sokat tanulsz, sokat ülsz itt a szobá-
ban, szükséges, hogy kissé mozogj. Attól
kár volt tartanod, hogy el nem eresztelek.
Sőt kívánom, hogy el ne maradj a pajtá-
saidtól.

Igen ám, ha a jó anya tudta volna,
miről van itt szó. Amit Jani mondott, az
teljesen igaz volt, csakhogy még jóval

több is volt a dologban. Az a kis kirándulás tulajdonképen egy nagy kirándulás volt kocszással, hajózással, kint az erdőben ozsonnával, ami mind nagyon kellemes multság. És épen ezért nem akart Jani velök menni és nem akarta anyjának megmondani, miről van szó.

Ugy hitte, nagyon jó oka van erre. Volt is. Mert az a kirándulás meglehetősen sok pénzbe kerül, neki pedig nincs erre való pénze. De még az anyjának sincs. Jani körülbelül tizenhárom éves, okos, derék fiu volt és nagyon jól tudta, hogy szegény özvegy anyja csak nagy nehezen bírja össze szerezni, amire szükségük van, sokat áldoz, nélkülöz, majdnem a szájától vonja meg a falatot, csak hogy Janit iskoláztassa, derék, képzett embert neveljen belőle. Háladatos is volt Jani s nemcsak kedvvel, szorgalommal tanult, hanem minden módon rajta volt, hogy örömet szerezzen jó anyjának és lehetőleg kevésbé szaporítsa a gondjait. Ép azért, mikor pajtásai elmondták neki, milyen kirándulást terveznek, Janika mindjárt kifogást keresett, hogy ne kelljen velök tartania.

— No persze, gondolá, majd ilyen hiábavaló multságra kérek pénzt szegény jó anyámtól, mikor tudom, milyen nehezen bírta számomra a szükséges könyveket is megvenni. Nagyon jól megleszek én efféle kirándulás nélkül is.

Ezért boszankodott, mikor pajtásai beszóltak az ablakon. Szerencsére nem árulták el egészen, mit terveznek. A mennyire szereti jó anyja, bizonyosan azt akarná, hogy Jani ne maradjon el társaitól, adna neki pénzt a multságra és

inkább maga szükölködnék még inkább, dolgoznék még később éjszaka.

— De biz abból semmi sem lesz, gondolá Jani nemes fölindulással. Jó anyácskám nem tudja, miről van szó, azt hiszi, hogy csak sétálnánk egyet a ligetben. Nem is árulom el a dolgot. Délután majd kimegyek, mintha pajtásaimhoz mennék, aztán majd elsétálok más valahová és este haza jövök. Viszek magammal könyvet, valami csöndes helyen jól eltöltöm az időt. A fiukkal majd eligazítom a dolgot. Végre is semmi közük hozzá, mért nem mentem velök.

Amint ezeket így végig gondolta, megnyugodott s arca kiderült. Anyja azt hitte, hogy mégis csak örül a kirándulásnak.

— Csak menj fiam, mulass jól a pajtásaiddal.

El is ment Jani, kedvencz könyvét kabátja alá rejtve. Amint a kapun kilépett, kissé meg kellett fontulnia, merre menjen, hogy pajtásaival ne találkozzék.

— Ők a liget felé mennek, tehát megyek épen az ellenkező irányban gondolá.

Jó ideig keresztül-kasul bolygott az utczákon s végre azon vette magát észre hogy kijutott a Duna partjára, oda, a hol a nagy teherhajók vannak kikötve. Már ez épen nem olyan hely volt, a milyent ő keresett. mert itt ugyan nem lehetett csöndben olvasgatni. Nagy zaj, sürgésforgás volt ott, hordozták a tömérdek portékát egyik hajóról ki, másikra be, minden embernek tele volt a keze munkával. De Jani ép ezért állt meg ott. Érdekes volt

(Folytatása a 203. lapon.)

Rontó Pál és Roszsont Ferke

Rontó Pál és Roszsont Ferke
Elmennének a berekbe ;
Vigan utnak is erednek,
Ároksparton szedret szednek.

Csipke-bogyóval rakottan
Vadrózsa tö virul ottan.
Ferde tépvén az ágakat,
A tüskékben hajh! . . . megakadt.

Czipő elvállott a talptól,
Ám ennek csak nevet Palkó.
De Ferke sem sokat bánja :
Czipőjét lerúgja-hányja.

kalandjai vizen és szárazon.

Bogyót szedtek, szedret ettek —
Hát most mi lesz? Incselkednek!
De rossz vége is lett ennek —
Im a vízbe menekednek!

A tehéntől szaladtokban
Megfürödték a patakban.
Partot érnek, áznak, fáznak,
S magukon nagyokat ráznak.

Alkonyodik már az égbolt —
Ennyi egy napra elég volt.
Ferde s Palkó éjszakán át
Álmodozák folytatását.

(Folytatás a 199. laphoz.)

nézni ezt a nagy mozgást, serény munkát. Kivált az egyik hajónál, melyhez épen legközelebb állt, különösen sürgetős lehetett a dolog, mert a munkások szinte lihegték a nagy iparkodásban, egy felügyelő pedig örökké nógatta, biztatta és integette őket, hogy még jobban iparkodjanak.

A mint Jani ott álldogált, a munkások felügyelője megpillantotta és félig tréfásan, félig komolyan így szólt hozzá:

— Nos, barátocskám, hát te mit álldogálsz itt hiába? Ugy látszik, nincs sok dolgod.

— Az bizony most nincs, felelé Jani nevetve.

— No ha nincs, találhatnál könnyen. Bezzeg van itt nekünk annyi, hogy nem győzzük. Ilyen izmos ficzkó, mint te vagy, szintén lendithetne valamit. Legalább nem töltenéd hiába a napot.

Janinak tetszett a dolog. Ő is félig tréfának, félig komolynak vette a dolgot. Csakugyan nincs semmi különösebb teendője, mért ne állana be egy kicsit önkéntes munkásnak e sok szorgalmas ember közé? Legalább eltelik az ideje. Vigan mondá tehát:

— Nem bánom, segíték egy kicsit. Hát mit csináljak?

No, csinálni valót adtak neki eleget. Volt ott rakosgatnia, hurczolni, emelni való bőven. Mivel pedig izmos fiu volt, s hozzá ügyes is, igazán jó hasznot tett. Ő maga pedig egészen belemelegedett a munkába, s egészen elfelejtette, hogy csak félig mulatságból egy kis időre vállalkozott a dologra. Megtudta, hogy annak a sok portékának estig a hajóra berakva

kell lennie, mert még az este indul a hajó; látta, hogy minden ember ugyancsak iparkodik, így hát ő reá is elragadt a buzgóság. Mihamar még ő biztatta a többieket:

— Ha jól neki látunk, elkészülhetünk.

Még a kabátját is levetette, s a könyvét letette, hogy jobban mozoghasson. A felügyelő elégedetten nézte és jókedvűen megveregette a vállát.

— Derék fiu vagy, nem is hittem, hogy ilyen jó segítséget kapok. Pedig ugy látom, efféle munkához nem igen vagy szokva.

— Nem biz' én, mert a tanulás a mesterségem; felelé Jani vidáman.

Mire beesteledett, elkészültek a nagy munkával. Ekkor még egy öreges ur is ott állt a felügyelő mellett s nézte a munkát. Mikor pedig minden rendben volt, elővette a tárczáját, és kifizette a munkások bérét. Könnyű volt kitalálni, hogy ez a gazda. Jani azonban nem igen törődött vele, hanem most már szaporán felöltötte a kabátját, mert ideje volt, hogy haza menjen.

De amint odább akart állani, az öreg ur megszólítá:

— Ohó, fiatal barátom, megállj csak! Hová sietsz? Hallom, milyen derekasan segítettél, hát neked is kijár a fizetés.

Jani elvörösödött. Szegény fiu volt, de az nem igen akart neki tetszeni, hogy mint napszámost fizessék. Ő csak a maga jószántából, időtöltés kedvéért dolgozott. De azért illedelmesen mondá:

— Oh, köszönöm szépen, nem azért tettem, hogy pénzt kapjak. Csak úgy szórakozásból fogtam hozzá.

— Tudom, kedves fiam, látom is, hogy valami diákforma gyerek vagy, de az nekem mindegy. A ki az én hasznomra dolgozik, annak én megfizetek. Aztán ne rösteld ám, fiatal barátom, elfogadni, amit megszolgáltál. A becsületes munka soha sem szégyen, s amit az ember akár eszével, akár kezével szolgált meg, azt mindig büszkén fogadhatja el.

— De kérem, én igazán nem azért tettem...

— Mondtam már, hogy jól tudom. De azért ennek az ezüst forintoknak hasznát veheted, még ha gazdag fiu vagy is. Az efféle diák-embernek mindig van valami vásárolni valója. No hát, csak dugd zsebre a forintodat és ha vásárolsz rajta valamit, elmondhatod, hogy magad szerezted.

Jani látta, hogy a nyájas képű, barátoságos öreg ur igazán rossz néven venné, ha tovább is ellenkezne. Elvette tehát a szép fényes ezüst forintost, illedelmesen köszönt és sietett haza.

Utközben maga is nevetett furcsa kalandján, de nem bánta egy csöppet sem. Még azt sem bánta, hogy azt a szép ezüst forintost kapta. Csakugyan jó hasznát fogja venni, ámbár nem olyan módon, mint az az öreg ur mondta. Nem saját magának fog vásárolni rajta, hanem jó anyjának. Nehány nap múlva lesz az édes anyja nevenapja, majd szerez neki valami kedves meglepetést. Ezért igazán érdemes volt dolgozni.

Haza érve azonban másról kellett gondolkoznia. Nem árulhatja el, hol volt, mit csinált, anyja azt hiszi, hogy a többi fiukkal mulatott. Szerencsére volt még

tanulni valója, gyorsan hozzá látott s anyja nem háborgatta, beérte annyival, hogy kérdésére Jani azt felelte:

— Nagyon jól töltöttem a délutánt, kedves anyácskám. Nem is gondoltam, hogy olyan eredeti mulatságot találok.

Az ezüst forintost betette a fiókba, melyben apró értékes holmiját tartogatta. Ez az ő fiókja volt, ott nem kutatgatott soha senki.

Másnap az iskolában kissé nehezebb dolga volt. Mert pajtásai keményen rátámadtak, miért maradt el a kirándulástól, mikor anyja eleresztette? Hol járt, mit csinált? Találhatott volna valami kifogást, de hazudni nem tudott. Utoljára is megunt a faggatást.

— Semmi közötök hozzá, hol jártam s mit csináltam. Ez az én dolgom és nem mondom meg, azzal vége.

Vége volt ugyan, de nem egészen jól. Jani látta, érezte, hogy pajtásai furcsán néznek reá, mintha azt hinnék, hogy nincs minden rendben; talán olyasmit tett Jani, amit nem mer megvallani. Ez nagyon bántotta, de segíteni nem tudott rajta.

Ez pedig csak kezdete volt a zavaroknak. Mihamar még nagyobb meglepetés várt reá, mert izenet jött, hogy menjen rögtön az igazgató szobájába. És a mint oda belépett — édes anyját pillantotta meg. Az igazgató pedig igen komoly volt s így szólt:

— Kedves fiam, te mindig jó tanuló és derék fiu voltál, azért remélem, hogy most is őszintén fogsz felelni. Jó anyádat aggodalomba ejtetted s ő hozzám fordult tanácsért.

Jani megdöbbsent. Ez nagyon komolyan indul, mintha ő valami gonosz tettet követett volna el. Pedig a lelkiismerete tiszta volt. Csodálkozva nézett anyjára, ki aztán így szólt:

— Igen, kedves fiam, aggodalmam van. Feltűnt nekem, hogy tegnap annyira nem akartál pajtásaiddal tartani, aztán mégis elmentél; azt hittem, velük vagy, de csak épen az imént egyik pajtásoddal találkoztam s azt kérdezte, miért nem eresztettelek? Tehát nem voltál ott. És aztán otthon, amint a kis oilómat kerestem, melyet néha te is szoktál használni, a fiókban ezt az ezüst forintost találtam. Hol jutottál hozzá? Hol jártál?

Tessék, itt a fogas kérdés! Jani fülig elvörösödött s hamarjában nem tudta, mit mondjon. Az igazgató pedig látta zavarát.

— Valld meg őszintén, fiam. Ha valami rossz utra tévedtél, gyors megtéréssel legjobban helyre hozhatod hibádat. De már erre büszkén föltekintett Jani.

— Nem jártam rossz uton... nem vétettem senkinek. A kirándulásra nem

mentem, az igaz, de erre volt okom... Azt a forintot pedig becsületes munkával kerestem.

— Hol és mikép kerested?

— Egy hajónál segitettem a berakodás munkájában. Én csak mulatságból tettem, de a hajó gazdája reám erőltette a bért.

— Ez nagyon kevéssé hihető historia, mondá az igazgató...

Jani megdöbbsent. Az lesz csak szép dolog, ha nem hiszik el neki. Épen a mint erre gondolt, kopogás hallatszott az ajtón s belépett egy öreg ur, — Jani nem kis meglepetésére, épen az a tegnapi öreg ur. Amint Janit megpillantá, jókedvűen szólalt meg:

— Épen jó, hogy találalak, fiatal barátom. Nézd, a könyvedet tegnap ott felejtetted. Nem tudtam a nevedet és

lakásodat, hát mondok, elhozom ide az igazgató urnak, hogy kutassa ki a könyv gazdáját. Mert azt mégsem szerettem volna, hogy kára legyen annak, a ki nekem oly derekasan segített.

Most már, hogy az öreg kereskedő ott volt, persze hamar meggyőződtek, hogy

UJ HANGSZER.

— *Mi hangszer ez? Mondd ó Lina?*

» *Mi volna? Hát mandolína!*

— *Tudsz-e rajta muzsikálni?*

» *Előbb meg kell még próbálni!*

Jani igazat beszélt, azt is megtudták, micsoda munkát végzett. De azt mégsem tudták, mért ment oda, mért nem ment pajtásaival. S a sok faggatásra Jani végre könnyezve mondá:

— Kedves jó anyácskám, azért tettem így, mert az nem egyszerű séta volt, hanem költséges kirándulás. Tudtam, hogy bármily nehezede esett volna is, mégis költekeztél volna az én mulatságomra, pedig oly nehéz munkával szerzed meg mindennapi kenyerünket is. Nem akartam ezt a fiuknak megmondani, téged pedig nem akartalak terhelni, de busítani sem, hogy nem megyek, hát azért próbáltam másképp kibujni.

Meghatva hallgatták a derék fiu vallomását, anyja boldogan megölelte, az igazgató pedig nyájasan megsimogatta s így szólt:

— Nemes szándékból cselekedtél, de lásd, kedves fiam, mégsem egészen jól s láthatod, hogy a ki nem jár egyenes uton, gyanuba és bajba juthat, még ha jót akar is.

Az öreg kereskedő is meghatva hallotta ezeket, aztán hirtelen így szólt Jani anyjához:

— Asszonyom, úgy látom, kegyed nagyon szűk viszonyok közt él ezzel a derék fiuval. Én gazdag ember vagyok, de nincs se fiam, se leányom. Egy ilyen derék fiuból pedig szeretnék magamnak segédet nevelni, a ki támaszom volna, ha majd nagyon elöregszem. Egyezzünk meg, legyen Jani a kettőnk fia, én gondoskodom neveléséről s majd idővel ő legyen az én hű támaszom és segítségem.

Ugy is lett. Jani és anyja ettől fogva nem ismerték a szükségét, Jani nevelőapja bőségesen gondoskodott mindenről. Nem is bánta, mert Jani megmaradt a jó uton, derék, ügyes ifju lett belőle, ki csak arra törekedett, hogy jötevője iránt háláját bebizonyíthassa. Nincs is semmígondja, dolga többé az öreg urnak, végzi helyette mind a fogadott fia, mert most már ő az ur a nagy kereskedésben. A nemes tett mindnyájoknak boldogságot hozott.

NEHEZTELEÉS.

(Képpel a ezimlapon)

SÉTÁLNI volt Gizike a szüleivel és a testvéreivel. Vidáman jártak-keltek a kellemes szép időben, de amint hazafelé indultak, Gizike egyszerre megszólalt:

— Talán ne erre menjünk... a másik uton szebb...

— Dehogy, szólt az apa. Ez a szebbik ut, erre megyünk.

Ha az apa mondta, akkor nem lehetett többé ellenkezni. De a Gizike jókedvét egyszerre mintha elvitte volna a gólya. Olyan kedvetlen lett, hogy a mama, kívül elöl ment, szinte elcsodálkozott rajta. Mert Gizike különben nem volt makranczos. De meg majd semmi oka sem volt rá, mert az bizony nagyon mindegy, melyik uton sétálnak haza.

Gizike pedig egyre haragosabb képet csinált, kivált a mint egy szép nyári lak felé közeledtek. A világért sem nézett volna a ház felé, megorván sütötte le szemeit s úgy haladt el. Pedig az ablakból egy fiatal leányka nézett ki, félig gunyosan, daczosan és köszönt is a Gizike szülőinek. De Gizike csak nem nézett fel és úgy tett, mintha nem is látná azt a leánykát.

— Gizi, mért nem köszönsz Aranának? Nézd, ott ül az ablakban.

— Hadd üljön, bánom is én! pattant ki Gizike Soha sem beszélek vele többé! Nem én!

Ez alatt elhaladtak a ház előtt. A mama abból a néhány szóból, a melyet Gizike mondott, sokat kitalált.

— Soha sem beszélsz vele? És ugyan miért?

— Mert megbántott... nagyon megbántott.

— És mivel? Beszéld el?

No, már ez kisse nehéz feladat volt. Csak annyi derült ki, hogy tegnap Aranka és Gizike még nagyon jó pajtások voltak, együtt játszottak, de a játéknál össze zördültek és nagy haragban váltak szét.

— És te azt hiszed, hogy neked volt igazad, kérdé a mama?

— Igenis, egészen nekem volt igazam... ő bántott meg.

— És azt hiszed, hogy mert akkor igazad volt, most is igazad van, hogy haragot tartasz ellene és rá sem nézel?

— Hogy ne, kedves mama, mikor nehezteltek? Neki kell hozzám jönni, ha azt akarja, hogy megbéküljünk.

— De neked még inkább kötelességed hozzá menni.

Gizike csodálkozva nézett a mamára. Ez pedig komolyan mondá:

— Ugy van, hiába tekintesz reám oly kétkedően. Nem vagyok bizonyos benne, ki a hibás. De ha te vagy a hibás, azért kell neked kezdened a békülést, mert a te kötelességed bocsánatot kérni. Ha pedig te vagy a megbántott fél, akkor neked kell megmutatnod, hogy nemes és jószívű vagy. Mert az, a ki a megbántott, gyakran röstelli megtenni az első lépést, talán attól is tart, hogy hiába tenné, csak megszényitenéd. Azért a megbántott kötelessége odamenni hozzá és azt mondani: Nem haragszom, felejtjük el a mi történt s legyünk megint jó barátok. Aki így tesz, az tesz helyesen és nemesen s

vissza szerzi magának és a másíknak is a lelke békességét.

Gizike egy pillanatig meglepetve nézett a mamára. Aztán földerült az arcza.

— Jaj de jó és okos vagy, édes kedves mamácskám! Engedd, hogy Arankához menjek.

Szaladt is vissza, nem is tért haza, csak estére. Olyan kedvesen eltelt az idejük Arankával. És az emésztő harag, neheztelés helyett vidámság volt szívökben, mikor az este álomra hajták fejüket.

UNALMAS NUNKA.

(Képpel 197. lapon.)

ZÖRNYŰ módon immel-ámmal haladt az a kötés Nellikének a kezében.

Közben ásitott is hozzá, majd meg olyan boszus képet csinált, hogy akár meg is lehetett volna ijedni tőle.

— Biz' én nem csinálom tovább... lecsapom... már ugyan miért vesződjem vele? Minden szabad órát rá vesztegetem.

Épen le is akarta csapni a kötést, mikor belépett a mama. Így már mégis megtartotta a kezében, de haladni csak olyan álmosan haladt vele. A mama pedig látta ezt.

— Kedves leányom, ha csak így immel-ámmal fogsz hozzá, nem készülsz el idejére.

— Oh, kedves mama, mikor olyan unalmas.

— Nem is mulatságból csinálod.

— Igen, mikor ily sokáig tart... És olyan szép idő van odakint, Dezső meg Vilma ott játszanak, én meg itt ülök ezzel az unalmas kötéssel.

— A te helyedben én azt gondolnám, hogy ez mégis sokkal különb időtöltés, mint a testvéreidé.

— Különb? Oh!

— Legalább annak kellene tartanod. De ugy látom, már bele untál és alkalmazsint meg is bántad, amit ígértél.

Nellike nem mondta, hogy ugy van, de bizony azt sem mondta, hogy nem bánta meg. Csak nézte, nézte, rettentően savanyu képpel azt a fél harisnyát, mely még messze volt attól, hogy készen legyen; pedig ezután még párja is kell hozzá! Ez rettenetes! Szinte megborzongott belé.

A mama nyájasan szólalt meg ismét:

— Nem akarod elhinni, hogy ez az unalmas kötés különb időtöltés, mint ha kint játszánál testvéreiddel. De figyelj csak, elbeszélék két kis történetkét. Minap egy mama és a leánya meglátogattak egy szerencsétlen családot, mely nagyon szegény. Három kis gyermek is van ott, s beteg anyjuk alig tudja őket ruházni. Mezitláb járt az egyik gyermek s a látogatóban ott járt uri leánykának megesezt rajta a szive. A mig meleg nyár van, addig még csak hagyján, de majd ha jönnek a hideg napok, mi lesz a szegény mezitlábos gyermekkel? Hiszen lefagy a lába! De épen azért jártak ott, hogy segítsenek s az uri mama ígérte, hogy vesz cipőt a szegény gyermeknek. Persze azt is ígérhette volna, hogy vesz majd jó meleg harisnyát is; akarta is tenni, de leánya szintén részt akart venni a jócselekedetben és nagy hévvel, nemes érzéssel mondá: »Oh, kedves mama, ha én tehetnék valamit szegényekért, ugy szeretném! Hátha kötnék egy pár jó meleg harisnyát?« —

»Az nagyon jó lenne«, felelé a mama, a szegény mezitlábos gyermek pedig könyes nyes szemmel előre is hálát mondott kis jótevőjének; ugy nézett rá, mint valami jó tündérre. — Tudsz-e valamit erről a történetről?

Nellike zavartan elvörösödvé hebegé:

— Hogy ne... hiszen... én voltam ott...

— No's, és már elfelejtetted, mire vállalkoztál?

— Nem felejtettem el... de akkor nem gondoltam... hogy olyan unalmas lesz...

— Pedig azt jól tudhattad. Egyébiránt nem kényszerít senki, hogy beváltsd ígéretedet. Hanem két történetkét ígértem, hát elmondom a másodikat is, mely pedig olyan furcsa történet, hogy még meg se történt, csak ezután fog történni. Annak a szép és jó tette vállalkozott leánykának az anyja rövid idő mulva ismét el fog menni ama szegény családhoz és elviszi, amit ígért. De csak egymaga fog menni. Mikor belép, a gyerekek kérdezni fogják, hogy hát az ő kedves kis jótevőjük mért nem jött, mért nem hozza, amit ígért? A mama pedig, ki mindig igazat szokott mondani, kénytelen lesz azt felelni, hogy biz abból a kis tündérből már nem maradt semmi, az bele unt a jószágába, nem is jön el, nem is hoz semmit, de az nem baj, mert pénzen is meg lehet azt venni. A szegény gyermekek eleinte elszomorodnak, mert nekik épen az esett oly jól, hogy az a boldogabb kis gyermek-társuk tesz velök jót; de aztán megvigasztalódnak, mert megkapják, mire szükségök

van s mikor találkoznak azzal a leánykával, gunyosan néznek rá sőt talán, még is mondják neki, hogy máskor ne biztasson szegény szenvedőket, ha még olyan csekély, könnyű dolgot sem bír megtenni. És a szégyen rajta marad.

Nellike ekkor már nem vörös volt, hanem sápadt. Remegő hangon mondá:

— Igazad van, édes jó mamám... nagyon hibásan gondolkoztam. De nem maradok szégyenben s nem bánom meg, amit ígertem. Szorgalmasan hozzá látok és teljesítem, amire vállalkoztam.

A mama szeliden felelé:

— Kisértsd meg s ha komolyan akarod, könnyű lesz. És ne feledd, hogy kitérés nélkül a legkisebb dologgal sem boldogulhatsz, a jótettnek pedig csak akkor van értéke Isten előtt, ha igazán fáradunk, áldozunk mások javára. De ha ezt jó szíveddel, jókedveddel tesszük, örömeink telik a munkában s nem eserélnők el semmivel.

Nellike nem felelte ezt s ettől fogva oly szaporán haladt, hogy negyedréz annyi idő alatt készen lett, mint gondolta. Azután pedig olyan öröme volt munkájában, hogy így szólt:

— Most már magam is hiszem, kedves mamácskám, hogy csakugyan sokkal különb időtöltésem volt akkor nekem, mint testvéreimnek, kik csak játszottak!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. kötet 11-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Kereszttség.“

Helyesen fejtették meg: Mérhay Gusztáv, Uferbach Gizella, Blum Irma, Sarolta

és Paula, Zsiros Margit, Weiss Béla és Kornél, Vitályos Róza, Berkó Anti és Pista, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Domány Emma, Mariska és Jani, Záborszky Anna és Pistike, Tisza Lajos, Neuhold Kornél, Kirchmayr Emil, Nagy testvérek. Beksits Ella, Szentes Ödön, Püley (?) György, (Vezeték nevedet olvashatóan ird ki. F. b.) Reiser Szerénke, Kohári Margit és Paula, Murárik Bercezi, Weisz Boriska és Miksa, Forray Jolánka, b. Nyáry Margit, Geisz Tibor, Ujváry Aladár.

*

A »Kis Lap« XXXV. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Ujváry Aladár, Nagy Irén és Elek.

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	A	Á
L	L	M	M
M	M	Ó	Ó
O	O	R	R

1. sor : a halál testvére
2. » : női keresztnév
3. » : más néven a hegy csúcsa
4. « : a gyermek első szava.

Az egyes szók hosszában-szélteben ugyanazok.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára :

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.
Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . . 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához : Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.